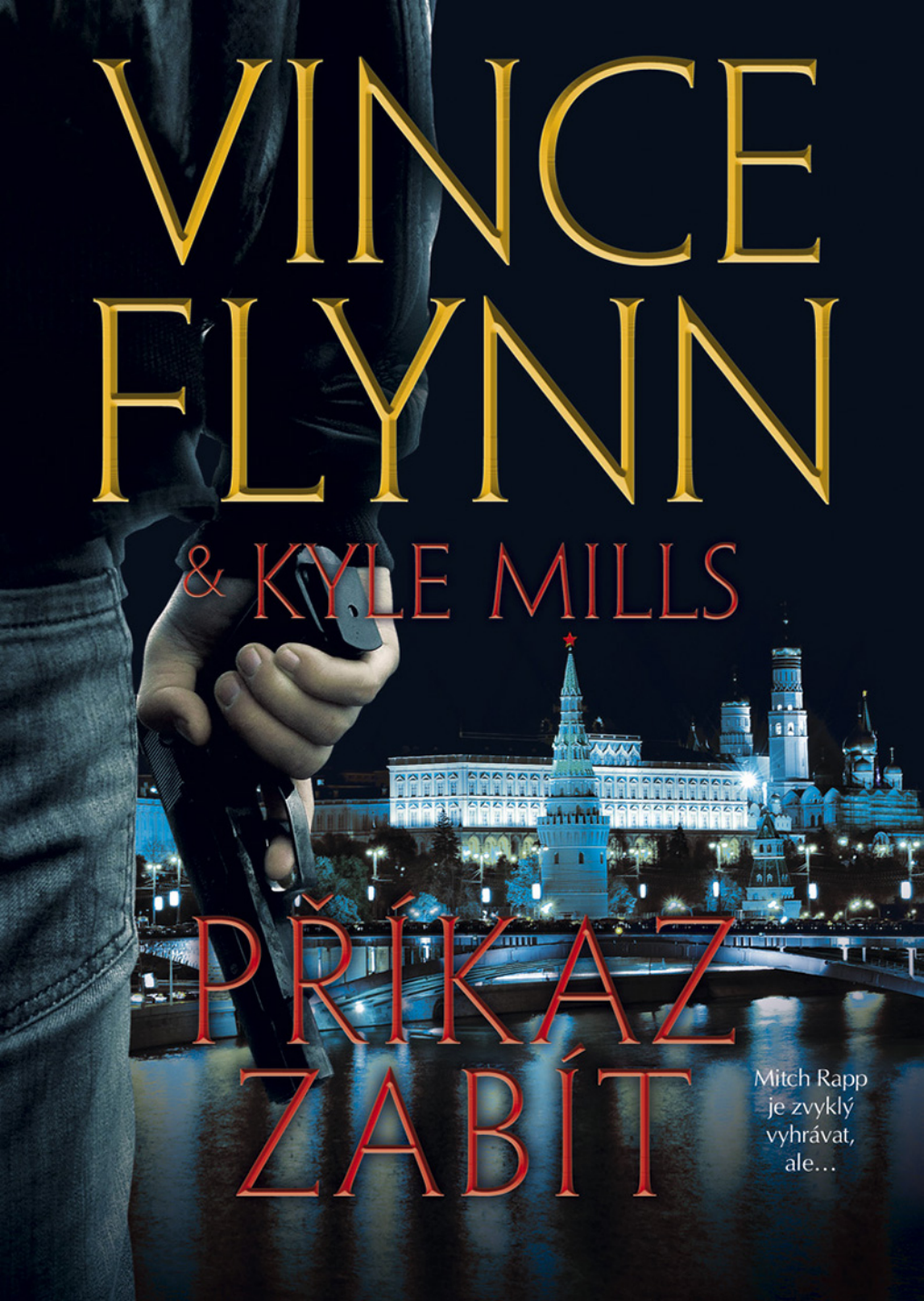

The background of the cover is a dark, atmospheric night scene. On the left, a person's arm and hand are visible, wearing a dark jacket and jeans, holding a black handgun. The background shows a brightly lit city skyline at night, with a prominent building featuring a red star on its roof, likely the Moscow Kremlin. The lights from the city and the bridge in the foreground reflect on the water.

VINCE FLYNN

& KYLE MILLS

PŘÍKAZ ZABÍT

Mitch Rapp
je zvyklý
vyhrávat,
ale...

PŘÍKAZ
ZABÍT

VINCE
FLYNN
& KYLE MILLS

PŘÍKAZ
ZABÍT

Přeložil Michal Prokop

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2016 by Cloak & Dagger Press, Inc.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Order to Kill*
(First published by Emily Bestler/Atria Books, New York, 2016)
přeložil © 2017 Michal Prokop
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Ivana Podskalská
Grafická úprava obálky © 2017 Bohumil Fencel
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-999-2 (pdf)

PODĚKOVÁNÍ

Opět jsem velmi zavázán lidem, kteří mi s *Příkazem zabít* pomáhali od prázdné stránky k dokončené knize. Simonu Lipskarovi, Sloanu Harrisovi a samozřejmě Emily Bestlerové. Své matce, jež je vnímavou a nadšenou fanynkou žánru. Rodu Greggovi, který mi brání dopouštět se zahanbujících chyb ohledně střelných zbraní a toleruje mé politické úvahy. Ryanu Steckovi za to, že mi poskytl své encyklopedické znalosti Rappova světa. A konečně své manželce Kim, která se mnou musela přežít občasné návaly pochyb i celkovou sklíčenost, jež nevyhnutelně následuje.

PŘEDEHRA

STŘEDNÍ SIBIŘ

Griša Azarov se držel mimo hlavní třídu a náhodně procházel vedlejšími ulicemi jednoho z ruských měst, jež kdysi vzkvétala díky ropě. Satelitní snímky, které obdržel, byly zastaralé a ukazovaly prosperitu a ruch, jež se vytratily do té míry, že bylo těžké uvěřit v jejich někdejší existenci.

Po obou stranách se nakláněly dřevěné budovy z lepších časů. Byly oprýskané, umazané od sazí a většinou prázdné. Z rozbitých oken vlály záclony, po nedávném dešti mokré, a hlasitě pleskaly do rámu.

Počet obyvatel tohoto města se snížil o více než osmdesát procent, když se těžba ropy stala kvůli klesající ceně nerentabilní. Nejschopnější pracovníci se přesunuli na výnosnější pole. Mnozí se vrátili domů nebo se vydali hledat příležitosti mimo energetický sektor. Muži, kteří zůstali a které teď občas mýjel v úzkých ulicích, neměli kam jít. Zůstali trčet v zapomenuté části Sibíře a čelili zhoršující se chudobě, alkoholismu a drogové závislosti. Až přijde mrazivá zima, někteří se konečně dají do pohybu. Jiní zemřou.

Navzdory pokračujícímu rozkladu tu však setrval ruský oligarcha a mnohonásobný miliardář, s nímž se měl Azarov setkat. Ten v podobných městech vyrostl a jeho otec zemřel za sovětské éry při důlním neštěstí jen pár set kilometrů odsud.

Dmitrij Utkin usilovně pracoval na udržení legendy o svých skrovných začátcích. Nosil odřené montérky, které byly stále předmětem obdivu ruských mas, a nijak neskrýval jizvy, jež na něm v doslovném i přeneseném smyslu zanechala těžká práce v dětství. Na této dělnické masce nic

nezměnila ani krásná manželka, italské sportovní vozy nebo hodinky, na jaké by někteří krajané nevydělali za celý život.

A lidé ho za to milovali. Poskytoval jim iluzi, že cesta vzhůru je v Rusku stále otevřená a oni mohou uniknout bídě a zařadit se k nejvýznamnějším občanům země.

Azarov odbočil do blátivé vedlejší uličky a volnějším krokem se blížil k okraji města. Fotografie z ptačí perspektivy ukazovaly matoucí přechod od šedé a černé k zelené a bílé. Předpokládal, že ve skutečnosti nebude změna tak nápadná, ale shledal, že se snímkům přinejmenším vyrovná.

Luxusní sídlo bylo dokončeno před téměř deseti lety a teď je částečně zakrývaly vzrostlé stromy, které sem dopravily nákladní vrtulníky zapůjčené od armády. Proslýchalo se, že stavba má skoro sto místností. Podle architektonických plánů, které si Azarov mohl prohlédnout, jich bylo ještě víc. Sto šest.

Fotografie průčelí se získávaly překvapivě obtížně, a tak se Azarov zastavil, aby si ho prohlédl za pohupujícím se listovím v importované krajině. Byl to typický ambiciózní a nevkusný pokus oživit minulost, napodobit dávno mrtvou aristokracii, s níž lidé jako Utkin cítili spřízněnost.

Blížili se muži z ochranky. Jejich rozpaky byly pochopitelné. Ačkoli se Azarov dostavil přesně na čas, podle jejich instrukcí měl dorazit člověk v drahém evropském obleku v ještě dražším evropském autě. Místo toho přišel pěšky, ve starých džínách, pracovních botách a teplém vlněném kabátu, jaký mají lidé z tohoto kraje v oblíbenosti.

„Co tady chcete?“ zeptal se muž v pěkné uniformě, s útočnou puškou AK-103 zavěšenou na hrudi. „Víte, že sem dělníci nesmějí.“

Podle všeho existovala jakási hranice Utkinova sblížení s lidmi, z jejichž prostředí údajně vzešel.

„Mám domluvenou schůzku.“

Mužův výraz přešel od podráždění k ostražitosti. Sevřel zbraň o trochu pevněji. „Vy jste Gríša?“

Azarov přikývl a ihned ho obklopilo pět strážců, bývalých příslušníků ruských zvláštních jednotek. Jeden po něm přejel detektorem kovů, a protože neobjevil žádnou zbraň, pokynul Azarovovi, ať jde za ním. Vzdalovali se od sídla zpátky k městu a následovali je dva ozbrojenci.

Nebylo zvlášť překvapivé, že se schůzka neodehraje v Utkinově domě. Miliardář jistě předpokládal, že se Azarov se sídlem obeznámil a pokusí se vyvést hostitele z rovnováhy. Inteligentní opatření inteligentního člověka. Nakonec však do dění zasáhne jen nepatrně.

Šli po špinavé ulici a její zpustlí obyvatelé se jim klidili z cesty do průchodů a prázdných budov. Dorazili k rezavým dveřím, na kterých bylo vyryto jméno někdejší přední ruské těžářské společnosti.

Vstoupili dovnitř a muž Azarovovi pokynul k židli, kromě níž ve vstupní hale nic nezůstalo. Stěny byly holé a drahý koberec pokryly skvrny. Jeden strážce prošel dveřmi v zadní části místnosti a zbývající dva z Azarova nespouštěli oči. Člověk, za nímž přišel, ho pochopitelně nechá čekat. Připomene mu tak podřízené postavení. Tak to prostě chodí.

Podle informací, které o něm dostal, Dmitrij Utkin neměl žádné zvláštní formální vzdělání. Za sovětských dob býval drobným kriminálním, třebaže mimořádně bystrým a předvídavým. Dokázal bleskově využít příležitostí, které se naskytly po pádu Berlínské zdi, a stal se jedním z prvních podporovatelů Borise Jelcina. Jakmile se Jelcin chopil moci a začal rozdělovat ruské bohatství svým věrným, Dmitrij Utkin byl samozřejmě u toho.

Majetek, daňové úlevy a vládní kontrakty, které obdržel, měly hodnotu stovek milionů dolarů a Utkin původní jmění přeměnil v energetické impérium s celosvětovou působností. A právě kvůli jeho rostoucí moci a vlivu v rámci Ruska sem Azarov přišel.

Ve dveřích se objevil štíhlý muž s prošedivělými vlasy a tmavými brýlemi a pospíchal k němu. Michail Šestakov, muž těsně po čtyřicítce bez jakýchkoli vazeb na sovětskou korupci či organizovaný zločin, byl generálním ředitelem Utkinovy nejdůležitější holdingové společnosti. Podle všech zpráv to byl velmi schopný a přiměřeně čestný obchodník. Přinejmenším podle měřítek ruského podnikání.

„Je mi líto, že jste musel čekat,“ řekl a natáhl ruku. „Teď vás už Dmitrij přijme.“

Azarov vstal a následoval ho tlumeně osvětlenou chodbou, přičemž dva bývalí příslušníci zvláštních jednotek šli těsně za nimi. Ocitli se v místnosti, jež bývala okázalou čekárnou, ale nyní páchla jako doupě nějakého

neznámého zvířete. Celá zadní stěna byla z mléčného skla, s jedinými dveřmi ze stejného neprůhledného materiálu.

Prošli jimi a Azarov stanul v prostorné kanceláři, kterou jako by zrenovovali jen kvůli této schůzce. Po prachu a špíně nezůstalo ani památky a zářivky pod stropem zalévaly místnost jasným světlem. Nábytku nebylo mnoho, ale u protější zdi stál široký stůl.

Azarov si muže za ním nejprve nevšímal a obeznámil se s detaily nového prostředí. Nebyla tu okna a vojáci, s nimiž vešel, okamžitě obsadili místa v koutech za jeho zády. Třetí zaujal pozici na jeho jedenácté hodině. Šestakov se stáhl do posledního zbývajícího rohu a vypadal stále nervózněji.

Z Šestakovova vzezření a chování bylo zřejmé, že nepředstavuje žádnou hrozbu, a tak ho Azarov pustil ze zřetele a ohlédl se přes rameno. Stěnu z mléčného skla narušovala po skoro celé šířce vodorovná prasklina asi metr nad zemí. Dveře zřejmě zůstaly odemčené, ale byly moc velké a těžké na to, aby se daly rychle otevřít.

„Myslel jsem, že to bude soukromá schůzka,“ poznamenal Azarov, když se konečně obrátil k Utkinovi.

„Tohle jsou mí nejvěrnější muži. Takovým člověk svěří svůj život. Což bych o vás neřekl, vojíne Filipove.“

To jméno Azarov řadu let neslyšel a ani se nepokoušel skrýt svůj úžas.

„Samozřejmě vím, kdo jste,“ pokračoval Utkin. „Chudák z nějaké díry, o které nikdy nikdo neslyšel. Neúspěšný sportovec a voják, co sloužil tak krátce, že se na něj úplně zapomnělo. Poslíček daleko od domova. Radši si uvědomte, kdo vám zaplatil výcvik, chlapče. Uvědomte si, díky komu jste tím, čím jste.“

Přeháněl, avšak jeho slova obsahovala zrnko pravdy. I když Azarov pracoval pro ruského prezidenta, nebylo možné oddělovat vládu od oligarchů, kteří v zemi působili jako šlechta. Rusko existovalo jako složitý propletenec politické byrokracie, organizovaného zločinu a divokého kapitalismu. Lidé jako Utkin vydělávali obrovské sumy díky tomu, že vláda stála na jejich straně. A oni se jí za tuto výhodu odvděčovali prostřednictvím komplikovaného systému uplácení a mecenášství, ovládaného prezidentem Maximem Vladimirovičem Krupinem.

„Proč sem Krupin poslal svého zástupce?“ zeptal se Utkin a klid hledal pohledem u své ochranky. „A proč vás, Gríšo? Mám se bát?“

Byla to vynikající otázka. Ačkoli dokázal být poměrně přesvědčivý, Azarov nebyl vyjednávač. Řešil problémy.

„Vyslovil jste se veřejně proti prezidentovi a v Londýně jste se setkal s exulanty, pane. To prezidenta pochopitelně znepokojilo.“

„S exulanty,“ zopakoval Utkin. „To je hezké označení.“

Azarov lhostejně přikývl. Dotyční muži se dopustili té chyby, že se znelíbili Krupinovi. Federální služba bezpečnosti, FSB, je pak obvinila z korupce a daňových úniků a donutila je prakticky bez majetku uprchnout. Jakmile byli za hranicemi, následovalo porcování holdingů a jejich rozdělení loajálnějším podnikatelům.

Toto uspořádání využívalo chamtivosti zbývajících oligarchů a fungovalo po desetiletí. Tyto snadnější časy se však chýlily ke konci. Ruské hospodářství se hroutilo a jeho mocenská elita si dodávala odvahy, což platilo především o Utkinovi. Ve větší míře než ostatní se vyznačoval dravčí schopností vycítit slabost a využít jí.

„Jste tu, abyste mě vyštval za nimi, Gríšo? Abyste mě vyhnal na Západ? Abyste mě připravil o všechno, na čem jsem pracoval?“ Utkin zavrtěl hlavou. „Svět se změnil, přáteli. Moje zájmy dnes zasahují daleko mimo zmenšující se sféru Krupinova vlivu.“

„Myslím, že jste mě nepochopil.“

Utkin si ho nevšimal a dál rozvíjel své téma. „Rusko se topí ve vlastní špíně, Gríšo. Je to uzavřený systém, založený výhradně na podplácení, výhrůžkách a plenění přírodních zdrojů. Žádná jiná země neschválí Krupinův postup vůči mně. Budu miliardář žijící v Monaku, ne žebrák. Možná se prezidentovi zdá, že má pořád nějakou moc, jenže to se plete.“

„Můžu vám připomenout, že z toho podplácení a plenění přírodních zdrojů pochází váš obrovský majetek? Právo na nerostné suroviny a energii jste si nekoupil. Dostal jste ho.“

„Ale ne od Krupina. Od jednoho jeho dávno mrtvého předchůdce.“ Utkin rozmáchlým gestem obsáhl celou kancelář. „A teď pomalu přicházím o to, co mám. Matička Rus nás už neuživí.“

Azarov si vzpomněl na výstřední sídlo na kraji města. „Zdá se, že vám se daří dobře.“

„Jak dlouho ještě, Gríšo? To mi povězte. Po celé zemi se stávkuje. Učitelé, zdravotníci a nižší úředníci odcházejí z práce, protože nedostávají plat. Ceny ropy prudce klesly, protože Američané a Saúdové zaplavili trh. A jako kdyby to nestačilo, hospodářské sankce způsobené Krupinovými vojenskými eskapádami se mi zarývají do boku jako dýka. Rubl kolísá tak, že si za něj moje žena už od těch francouzských prasat nekoupí svoje milované šperky a boty. To rovnou můžu přesídlit do Nigérie.“

„Slyšel jsem, že touhle roční dobou je tam celkem příjemně.“

Utkin se usmál, ale neřekl nic.

Všichni oligarchové si stěžovali, jenže Utkin své nářky dovedl o jeden nebezpečný krok dál. Vystoupil na shromáždění a veřejně z ruských potíží obvinil Maxima Krupina. Poté vypsál šek k uhrazení nevyplacené mzdy státních zaměstnanců ve městech, která ovládala jeho společnost. Představa, že to udělal z dobroty srdce nebo soucitu, byla směšná. Ani jednoho nebyl schopen. Mnohem pravděpodobněji šlo o první krok do politické arény a chabě skrývanou hrozbu pro Azarovova pána.

Utkin položil nohu na zásuvku vytaženou ze stolu. „Chci, abyste správně pochopil můj postoj a mohl o něm podat přesnou zprávu, Gríšo. Rusko mi může být ukradené. Jenomže když se hroutí, znamená to problémy pro moje podnikání. A i když uznávám, že pokles cen ropy nijak neovlivníme, Krupinovo špatné vedení země je naše věc. Ruská vláda se stala nástrojem k posilování moci a bohatství jednoho muže.“

„Muže, který má třiaosmdesátiprocentní podporu.“

„Ale mívál devadesátiprocentní,“ podotkl Utkin. „Ovce jsou krotké, dokud nemají moc velký hlad, Gríšo. Když nerovnost mezi vládoucí třídou a rolníky naroste příliš, přijde odezva. Podívejte se na naše vlastní dějiny. Bolševici zmasakrovali aristokracii a následovalo víc než půlstoletí komunismu. Teď máme tohle –“

„Přišel jsem vás ujistit, že prezident znovu získává moc.“

Utkin neskrýval pesimismus. „Před pěti lety by se tolik nestávkovalo, Gríšo. Nikdo by si to nedovolil. A vražda Krupinova levicového oponenta z minulého měsíce je výrazem zoufalství. Předpokládám, že to byla vaše práce.“

Nebyla. Likvidace proběhla docela jednoduše. Nebylo zapotřebí plýtvat jeho nadáním.

„Svět se dívá, Gríšo, a my začínáme připomínat nějaký subsaharský Zapadákov.“

Azarov tento názor v podstatě sdílel, avšak nepřišel vynášet soudy o Krupinově vládě. Pouze plnil rozkazy.

„Objevily se určité problémy, ale ty se brzy vyřeší, pane. Prezident je v tomto směru velký optimista.“

Utkin se zasmál. „Tak proč vás sem poslal? Abyste opakoval tahle nepřesvědčivá prohlášení? Výborně! Tak mi, prosím, povězte, jak Krupin hodlá chránit moje zájmy. Jsem jedno velké ucho.“

„Podrobnosti neznám,“ připustil Azarov.

Vlastně o Krupinově plánu nevěděl vůbec nic. Ani jestli nějaký existuje.

„Pořád jste tak slepě poslušný, Gríšo?“ Skepse v Utkinově obličejí ustoupila shovívavému úsměvu. „Možná byste měl pracovat pro mě. Polepšil byste si.“

„Prezident je přesvědčený, že vás výsledky jeho programu potěší.“

Utkinův úsměv ochabl. „A stejně poslal vás. Proč? Jestli tak věří své hospodářské politice, proč mi prostě nezavolá a nepromluvíme si o ní? K čemu tenhle neohrabaný pokus o zastrašení?“

„Znovu připomínám, že kvůli tomu tady nejsem.“

Tomu Utkin pochopitelně nevěřil. „Krupin tiše shromažďuje muže a materiál na lotyšské hranici, Gríšo. Můžeme očekávat další vojenskou akci, která jen vyčerpá naše zdroje a vyvolá konfrontaci s Američany? Je tohle jeho plán?“

Azarov uvažoval nad stejnou věcí. Mnozí Rusové se domnívali, že odtržené státy jim byly po rozpadu Sovětského svazu ukradeny. Předvádění vojenské síly – jediné síly, která Rusku ještě zbývala – spolehlivě zapůsobilo na jejich nacionalismus.

„Lidem začíná docházet, v jakých podmínkách žijí, Gríšo. Mávání vlajkou a armádní divadlo je už moc dlouho neumlčí. Kvůli tomu má skončit Rusko? Kvůli zoufalé snaze jednoho člověka udržet si moc za každou cenu?“

Pokrytectví oligarchů se rychle omrzelo. Podobně jako Krupinovi nezáleželo Utkinovi na ničem jiném než na vlastním vlivu. Ve stejném postavení

by nejednal jinak. Přišel čas ukončit schůzku a vrátit se domů. Azarovovi se v Rusku líbilo rok od roku míň. V zemi zavládla temnota, která do něj po každém přechodu hranice pronikala stále hlouběji.

„Mohu prezidentovi oznámit, že může počítat s vaší podporou, pane?“

Utkin neodpověděl a Azarov z něj nespouštěl oči, ačkoli se ve skutečnosti soustředil na periferní vidění. Bývalý voják vlevo před ním měl rozeprnuté sako a paže zkřížené na prsou, takže držel ruku poblíž podpažního pouzdra. V místnosti chyběla okna, nebo aspoň zarámované fotografie pod skly, které by Azarovovi poskytly odrazy ke zhodnocení situace za ním. Mohl jen předpokládat, že zbývající dva muži jsou stejně bdělí.

„Vyříd'te Krupinovi, že bude mít moji podporu, až předvede nějaké výsledky. Do té doby bráním vlastní zájmy. Stejně jako on.“

Utkin sáhl po jediném dokumentu na stole a předstíral, že čte. Schůzka skončila.

Azarov rezignovaně přikývl, obrátil se a vykročil ke dveřím. Jeho taktická pozice se okamžitě zlepšila. Za zády měl teď pouze jednoho strážce a skleněná stěna, třebaže matná, odrážela dost na to, aby viděl jeho neurčitý obrys.

Muž za ním ani ten na jeho první hodině neměli vytasené zbraně. Ozbrojenci nalevo vpředu visela na hrudi puška AR-15 s tlumičem. Hrozivá a působivá zbraň, ale chvíli potrvá, než ji obrátí patřičným směrem. Stejný chlapík měl v pouzdru na boku pistoli zajištěnou páskem se suchým zipem, jenž zpomalí její vytažení.

Azarov jim nemohl vyčítat neopatrnost. Kolem nezuřila bitva a oni byli tři proti neozbrojenému protivníkovi. Za takových okolností je těžké nepodlehnout přehnané sebejistotě.

Strážce vlevo mu vstoupil do cesty, aby otevřel dveře, a Azarov ho lehkým kopnutím zasáhl do paty, aby muž zaškokbrtl o druhou. Ozbrojenec zavrával a instinktivně sevřel oběma rukama útočnou pušku, místo aby jimi ztlumil pád proti zdi. Když se jeho hlava dostala na úroveň dlouhé praskliny, Azarov ho popadl za opasek a prudce postrčil dopředu. Doufal, že sklo praskne a hlava pronikne na druhou stranu, jenže materiál nebyl dostatečně porušený. Místo aby krvácel ze smrtelného zranění na krku, muž dopadl na obličej, omráčený po ráně do lebky.

Azarov se obrátil a přistál naznak na strážcových zádech, takže útočná puška zůstala pohřbená pod oběma jejich těly. Krátkou chvilku, než uvolní pistoli z pouzdra u mužova pasu, využil k analýze taktické situace.

Ozbrojenec, který byl nyní nalevo od něj, stačil vytasit pistoli a už tiskl spoušť. Podle polohy hlavně však první kulka zamířila vysoko nad Azarovu hlavu a zpětný ráz povede ke krátkému zpoždění, než bude možné vypálit přesněji. Michail Šestakov ležel podle očekávání obličejem dolů na podlaze a oběma rukama si chránil zátylek. Utkin se nešikovně ohýbal k zásuvce, v níž měl ukrytou zbraň, se kterou se nejspíš nezmohl na nic náročnějšího než na popravu svázaného zajatce.

S vojákem v zadní části místnosti to však bylo složitější. Jeho zbraň se hladce obracela k Azarovovi. V očích neměl strach ani paniku, jen chladnokrevný výpočet. Za další desetinu vteřiny vystřelí a nepochybně zasáhne cíl.

Protože neměl čas zvednout pistoli, Azarov vypálil z nezvyklé pozice u boku. Kulka letěla trochu níž, než zamýšlel, a trefila muže pod nos a poněkud doprava. Nic moc, ale stačilo to, aby obsah jeho lebky postříkal vyděšeného Dmitrije Utkina.

Člověk vlevo od Azarova vypálil, a jak se dalo čekat, projektil šel vysoko. Tentokrát Azarov stačil natáhnout paži a jeho kulka strážce zasáhla rovnou mezi oči.

Azarov se opřel pistolí o záda muže pod sebou, a zatímco se s její pomocí zvedal, vystřelil jedinou ránu. Vzápětí už stál a mířil na Utkina.

Stárnoucí oligarcha držel letitou pistoli Makarov, ale jeho ruka strnula těsně nad zásuvkou. Bez vyzvání zbraň upustil a se zdviženými rukama ustoupil.

„Zvěsti o vás nelžou, Gríšo.“

Nebyl hlupák ani srab. Věděl, co přijde, a hodlal zemřít vzdorovitě a na nohou. Takový přístup se Azarovovi zamlouval. Na zabíjení zbabělců bylo cosi nechutného.

„Je mi líto, že naše schůzka končí takhle.“

Krupin mu nařídil, ať muže střelí do břicha a pak pronese dlouhou řeč o marnosti odporu, ale Azarov to pokládal za zbytečné a neúčinné. Vypálil jednu kulku Utkinovi do čela a druhou do žaludku pro případ, že by se Krupin vůbec obtěžoval číst policejní hlášení.

Poté pistoli odložil na stůl a šel pomoci na nohy Šestakovovi. Obchodník vytrčel oči a ustupoval, dokud nenarazil do zdi.

„Dmitrijovo impérium je dočasně vaše,“ řekl Azarov, urovnal si kabát a podíval se, jestli na něm neulpěla krev. „Povedete jeho rozdělení a převedení ostatním oligarchům a potom zaujmete zodpovědné místo u některého z nich. Je to přijatelné?“

Muž mlčky přikývl.

„Prezident chce, abyste pochopil, že vám nevyčítá Utkinovo chování a obdivuje vaši podnikatelskou prozíravost.“

Azarov ani nečekal na druhé váhavé kývnutí, otočil se a vykročil ke dveřím, přičemž překročil jedno z ležicích těl.

Jakmile byl venku, sáhl do kapsy pro telefon.

„Předpokládám správně, že Dmitrij odmítl spolupracovat?“ Hlas Maxima Krupina.

„Ano.“

„A že jste se o věc postaral?“

„Ano.“

„Vyřešil jste situaci dokonce ještě rychleji, než jsem čekal. Myslel jsem, že ten mizera bude hodiny řečnit o korupci a pádu Ruska.“

„Můžu se zeptat, jak pokračuje operace s Mitchem Rappem?“ změnil Azarov téma. Hovořit dál o Dmitriji Utkinovi nemělo valný smysl. Hrozba, kterou představoval, skončila. Totéž však neplatilo o americkém agentovi CIA.

„Z vaší strany výjimečná chyba, Gríšo. Všechno pokračuje hladce. Průzkum a přípravy skončily a zdá se, že získat tu ženu bude jednoduché.“

„Těší mě, že jsem se mylil,“ odpověděl bez přesvědčení. Stále cítil onu lehkou žaludeční nevolnost, kterou trpěl pokaždé, když byl Rapp na blízku. Azarov neměl nic společného s Krupinovou operací v Pákistánu ani jeho plány dostat Rappa ze hry. Byl tomu rád. Aspoň prozatím.

„Povězte mi,“ řekl Krupin, který si zřejmě nepřál, aby směr konverzace řídil jeho podřízený, „škemral Dmitrij o život?“

„Ano,“ zalhal Azarov.

„Ten chlap byl prase,“ zněla předvídatelně potěšená reakce. „Na vlast úplně kašlal.“

„A přece to byl mocný muž, kterému oligarchové chtěli svěřit vedení.“

„Co tím chcete říct?“

„Neposlal jste ho do exilu, pane. Zabil jste ho. Jste si jistý, že je dostatečně uklidní, když jim rozdělíte jeho majetek? Mezi zastrašením a strachem je rozdíl. To druhé může vést k nepředvídatelnému chování.“

„Byl zvíře a zasloužil si zastřelit. Nemohli čekat nic jiného.“

„Ano, pane.“

Krupin se podezřívavostí vyznačoval odjakživa, ale po arabském jaru se nebezpečně zhoršila. Když viděl, jak jsou sesazováni a zabíjeni diktátoři vládnoucí déle než on, postihla ho paranoia. Žádná hrozba nebyla příliš zanedbatelná a hráč tak bezvýznamný, aby unikl jeho pozornosti. Ke všemu přistupoval se stejnou bezohledností.

Azarov však uvažoval, jestli v Utkinově případě Krupin přece jenom nezašel příliš daleko. Jestli tentokrát nevzplane požár, který nedokáže uhasit.

1

U FRANSCHHOEKU JIŽNÍ AFRIKA

Mitch Rapp odbočil v pronajatém autě na klidnou venkovskou cestu, která se klikatila mezi vinicemi. Slunce se právě dotklo obzoru a zbarvilo rozeklané hory na pozadí čistého nebe do oranžova.

Scéna nemohla být odlišnější od zakouřených pákistánských měst plných aut, v nichž strávil poslední dva měsíce. Vyměnit zápach naftových zplodin a potu za idylické prostředí jihoafrického vinařského kraje mělo být nanejvýš příjemné. Jenomže jemu se žaludek svíral ještě víc.

Když před pár týdny zabil fundamentalistického ředitele pákistánské zpravodajské služby, prudká reakce byla nevyhnutelná. Nyní však překonávala i ty nejhorší scénáře, které si on a Irene Kennedyová dokázali představit.

Stále nebylo pochyb o tom, že odstranění Ahmeda Tádže bylo nezbytné, aby nukleární arzenál Pákistánu nepadl do rukou islamistických radikálů. Jeho smrt však bohužel vytvořila mocenské vakuum a posunula již tak nestabilní zemi na pokraj krize. Náčelník štábu armády Umar Širání využíval prohlubujícího se chaosu k tomu, aby dotáhl do konce Tádžovo úsilí o sesazení vcelku umírněného prezidenta.

Jedním z klíčových záměrů jeho plánu bylo ovládnutí pákistánských jaderných zbraní, neboť předpokládal, že svět bude nucen podpořit každého, kdo je schopen přeměnit značnou část regionu ve spáleniště. Nebo mu přinejmenším neodporovat.

Za tím účelem generál Širání vyvezl jaderné hlavice z určených úložišť

a přesouval je po celém Pákistánu, aby se jich nezmocnila civilní vláda. Pochopitelně tvrdil, že se snaží zajistit bezpečnost zbraní ve stále vrtekavějším prostředí, ale nikdo mu nevěřil. Rozpoutal rozhodující boj a nutil pákistánské politiky a mocenskou elitu, ať si zvolí stranu.

Rapp a jeho lidé měli sledovat pohyb zbraní a postarat se, aby žádná neskončila v rukou některé teroristické skupiny. Byl to prakticky nesplnitelný úkol. Žádalo se od nich, aby si udrželi přehled o neustálých přesunech jednotlivých součástí sedmého nejrozsáhlejšího jaderného arzenálu, přičemž jim v tom bránila šestá nejpočetnější armáda na světě. Připomínalo to starou hru s chytáním míčku do pohárku, jenže těch míčků bylo sto a každý mohl explodovat a zničit jedno velké město.

Rapp stáhl okénko, šlápl na plyn a jel zpaměti podle mapy, kterou viděl před několika měsíci. Nikdy v této oblasti nebyl a spoléhal se na tým CIA, jenž se na výběr podobných lokací zaměřoval.

A právě k tomu se ho Irene Kennedyová snažila přimět: aby spoléhal na odborníky. Jenže navzdory všemu, co se dělo v Pákistánu, nemohl tuhle věc přenechat někomu jinému. A tak předal velení Scottu Colemanovi a nechal se letadlem Gulfstream G550 z letky CIA přepravit do Jižní Afriky.

Chyba? Velmi pravděpodobně. Zanedbání povinností? Možná. Ale bude lepší vyřešit situaci v následujících čtyřicetihodinách osobně než se ji celý příští týden snažit ovlivnit z Islámábadu.

Telefon na sedadle spolujezdce zapípal a Rapp protáhl obličej, jakmile zaznamenal, že to je další textovka od Moniky Estridgové. Téma bylo stejné jako u posledních dvaceti nezodpovězených zpráv. Žula.

Přenechal této neobyčejně houževnaté interiérové architektce plnou rozhodovací pravomoc nad dokončením rekonstrukce jeho domu, která začala ještě před manželčíným zabitím. Architektka bohužel nechápala sousloví „plná rozhodovací pravomoc“. Rapp neměl ponětí, kolik na světě existuje vypínačů, odstínů barev a povrchových úprav dřeva, ale bylo jasné, že ta ženská nebude mít klid, dokud mu je všechny neukáže.

Prašná cesta se začala zvedat k hoře se skalními útesy a Rapp dbal na to, aby rychlost jeho vozu neupoutala pozornost. Z vrcholu prvního stoupání upozoroval šedou střechu domu, který hledal.

Pozemek lemovala třímetrová zeď s barevnými skleněnými střepy na vrcholu a stromy byly ořezány zhruba na výšku sousedovy vinné révy, takže nic nebránilo výhledu do okolí.

Scéna by se zřejmě příliš nelišila, kdyby sem dorazil na koňském hřbetu na začátku dvacátého století. Avšak pod povrchem se skrýval moderní bezpečnostní systém, který byl napojený nejen na místní policii a soukromou ochranu, ale také na nejvyšší zástupce CIA v zemi.

Podle jeho pokynů se sem nedávno přestěhovala Claudia Gouldová – nyní Dufortová – s dcerou. Navzdory mnoha společným bolestným zážitkům a skutečnosti, že její manžel zemřel rukou Stana Hurleyho, na ni Rapp nedokázal přestat myslet. Zdálo se, že sebevětší snaha nenaruší pouto mezi nimi.

Jeho vztahy se ženami se sotva daly popsat bez použití slov „pohroma“ a „neštěstí“. V obzvlášť špatných dnech ho napadala také „katastrofa“. Jeho první láska zahynula při teroristickém útoku na let Pan Am 103, když byl ještě mladý. O mnoho let později jeho manželku a nenarozené dítě zavraždil Louis Gould, nyní již mrtvý muž oné ženy bydlící v dokonalém afrikánském domě, který teď míjel.

Od té doby se Rapp marně pokoušel najít někoho, kdo by zapadl do jeho života. Jeho manželka Anna bývala idealistka a v jistém smyslu ji právě proto tolik miloval. Zatímco on se stále prodíral pološerem, ona svět vnímala s neochvějným optimismem a nadějí. Když byl s ní, vracelo se mu lidství, které jako by občas nenávratně unikalo mimo jeho dosah.

Ve zpětném pohledu však jejich vztah nebyl úplně zalitý sluncem. Anna odjakživa bojovala s tím, jak si vydělával na živobytí. Rozumově chápala, že muži jako on jsou nezbytní, avšak na jakési hlubší rovině ho patrně pokládala za součást problému. Za násilníka, kvůli němuž se svět nestane utopií, kterou by podle ní mohl být.

Hledat další Annu Reillyovou tedy bylo vyloučeno.

Zkusil proto vykročit opačným směrem a dal se dohromady s talentovanou italskou agentkou, jenže vztah byl od začátku odsouzený ke krachu. Jistě, krásnou a vzrušující ženu ani v nejmenším neznepokojoval jeho životní styl. Na druhou stranu, Rapp se nikdy nezbavil pocitu, že kdyby dostala pořádně zapláceno, honila by ho po ložnici se sekáčkem na led.

Po Donatelle se jeho vztahy změnilly v krátké epizody, které sotva byly něčím víc než románekem na jednu noc. Bývalá agentka tajné služby. Manažerka hedgeového fondu, s nímž ho seznámil bratr. Rusovlasá pilotka vojenského letectva, která se jako podpora zúčastnila několika jeho operací.

Ale s Claudií to z jakéhosi důvodu cítil jinak. Poprvé se setkali před lety, když si přišel vyřídit účty s jejím mužem. Přiložil jí k hlavě pistoli a říci, že pohled v jejích očích ho pronásledoval, by bylo přehnané. Rozhodně na něj však nezapomněl.

Claudia nebyla neposkrvněná jako Anna, ale ani zmáčená krví jako Donatella. Měla nádhernou dcerku a duši pošramocenou právě tak, aby uvažovala, jestli si do života vůbec pustí někoho jako on.

Když vycítil tuto možnost, osobně se podílel na Claudiině přesídlení a poskytnutí neproniknutelné nové identity. Nebo ho alespoň ujistili, že je neproniknutelná. Teď mu však spolehlivý informátor sdělil, že Claudií někdo sleduje. Nikdo přesně nevěděl, kdo by to měl být a proč.

Nejspíš se někdo z nepřátel jejího mrtvého manžela vyplazil zpod kamene a zatoužil po odplatě. Podobné amatérské snahy šly Rappovi na nervy, a tak se rozhodl zakročit osobně, aby zabránil případným dalším pokusům.

To byl jeden z důvodů, proč se nezapojili lidé Irene Kennedyové. Jako ředitelka CIA nemohla překročit jisté hranice. A protože Rapp hodlal odhalit, kdo se na Claudií zaměřil, a poslat ho jeho zaměstnavateli po kouskách poštou, k překročení nějaké hranice by jistě došlo.

2

Paprsky zapadajícího slunce se pomalu plížily vzhůru po horském úbočí, zatímco u úpatí se prodlužoval stín. Rapp přizpůsobil tempo, aby se pohyboval přesně na rozhraní světla a šera, tedy v místě, kde se pozorovatel na zemi potýkal s největším množstvím optických klamů.

Povrch byl příkrý tak, že Rapp musel udržovat rovnováhu pomocí rukou, a dost nestabilní na to, aby se občas zvedl obláček prachu a do údolí se skutálela hrst šterku. Jako většina plánů, které vzniknou na papíře, také tento výstup vyžadoval neustálá praktická upřesnění.

Rapp došel k mezeře v úzké skalní římse, po níž krácel, a na okamžik se zastavil a shlédl o víc než třicet metrů níž k vrcholům stromů, pod kterými zaparkoval. Hora nabízela ideální pozorovací stanoviště. V dálce se vinula venkovská silnice do města a nechyběl ani nerušený výhled na cestu ke Claudiině domu. O dalších šedesát metrů výš uvidí plot kolem pozemku.

Vzdálenost k domu bude skoro dva a půl kilometru. Tím je vyloučeno, aby nějaký střelec kryl útok na dům – o tom se Rapp přesvědčil, než koupí nemovitosti schválil. Klikatá cesta však naneštěstí běžela zhruba čtyři sta metrů od základny útesu, tedy v přijatelné vzdálenosti pro nadaného odstřelovače s dobrým vybavením.

Dům vlastně nebyl ideální od začátku. Rapp by Claudii s dcerou raději umístil do jednoho z přísně střežených bytových domů v obchodní čtvrti Kapského Města. Ohrozit ji v hustě zalidněném centru města by bylo mnohem náročnější než v této klidné venkovské oblasti.

Kromě bezpečnosti však museli zvažovat i jiné faktory. Jaké dětství by

Anna prožila ve městě? Třebaže Rappovy názory na děti vyšly během posledních desetiletí z módy, odjakživa se domníval, že potřebují prostor na proběhnutí. Co by si s bratrem počali, kdyby jako kluci uvízli mezi betonovými a skleněnými kvádry? Nejspíš by se dostali do ještě větších problémů.

Mezera v římse před ním byla dost úzká na to, aby se dala přeskočit, jenže na druhé straně ležely kameny, které by po dopadu jeho tělesné váhy způsobily nepříjemný hluk. Místo toho začal šplhat po skále nahoru k ploššímu terénu. Zasouval ruce do křížících se puklin a kolem se začínal zvedat vítr.

Lezl co nejrychleji. Ačkoli si vybral oblečení přibližně v barvě kamene, jeho obrys bude proti stěně patrný. Konečně dosáhl jednou rukou na vrchol, vytáhl se a zůstal ležet. Přehlédl údolí pod sebou, zda nespátří známky lidské přítomnosti. Nic. Prozatím mu přálo štěstí.

Shora se ozval náraz padajícího kamene a Rapp vytáhl zpod bundy pistoli Glock, převalil se na záda a v poslední chvíli uhnul spršce prachu. Zamířil na místo, kde zachytil pohyb, a chvíli sledoval chlupatý trup. Celkem čtyři paviáni včetně velkého samce, se kterým by se nerad pouštěl do křížku. Když se jim vyhne dostatečně širokým obloukem, nebude s nimi problém, a dokonce by mu mohli poskytnout jisté krytí.

Rapp pokračoval nejprímější cestou nahoru, dokud nedospěl nad místo, které považoval za optimální pro likvidaci Claudie a její dcery. Jakmile si zajistil vysokou pozici, zamířil na jih, přičemž sledoval skalní římsy pod sebou. Trvalo mu jen pár minut, než našel, co hledal.

Osamělý střelec ležel na břiše na kamenném výběžku asi dvacet metrů pod Rappem. Na sobě měl šedo zelenou polní uniformu a zíral do dalekohledu na odstřelovačské pušce Barrett M82. Rapp viděl jen zadní stranu jeho hlavy, kterou převážně zakrývala baseballová čepice. K pravému uchu vedl z bundy černý kabel, což naznačovalo, že je v kontaktu s pozemním týmem a pravděpodobně s člověkem, jenž řídí operaci.

Rapp obhlédl terén mezi sebou a odstřelovačem a rozhodl se pokračovat na jih a pak k němu sestoupit ze strany. Slunce už zmizelo za vrcholky na západě, ale stále bylo dost světla, kvůli němuž bude rozumnější držet se za mužovými zády. Jeho postup budou krýt listnaté koruny přiléhající k holým skalním stěnám. Problémem byl hluk.

Pohyboval se pomalu, na strmých úsecích se přidržoval rukama, aby neshodil žádný kámen, a na rovině se plížil. Navzdory krátké vzdálenosti mu přiblížení ke střelci na tři metry trvalo přes osmnáct minut. Rapp se vztyčil za hustým keřem a naposledy prozkoumal pozici.

Odstřelovač se patrně vůbec nepohnul. Podobal se soše, což svědčilo o jeho zkušenosti a disciplíně. Rapp vytáhl z bundy pistoli a zvolna se sunul kupředu. Střelec dál zíral do dalekohledu a nevěděl o blížícím se nebezpečí, dokud mu Rapp nepřitiskl ústí hlavně k uchu.

Muž sebou mírně trhl a poté opět strnul.

„Vstaň. A pokud nechceš do údolí rychlejší cestou, vstávej hezky s rozumem.“

3

Ilja Gusev si zapálil další cigaretu a tu předešlou zamáčkl do přetékajícího popelníku. Rolety byly stažené, takže do tmy svítil jen počítačový monitor, který na začátku týdne koupil za hotové.

Přehlédl obraz z kamery umístěné vzadu na nákladáku, ale celkem nic se nezměnilo. Stejná prázdná nepevněná cesta, tonoucí při západu slunce ve stínu. Většina obdélníků vyhrazených na obrazovce pro další video-vstupy zatím zela prázdnotou. Byly připravené pro muže vyslané do akce a rozsvítí se, až půjdou na věc.

Jediný další funkční signál obsadil místo dole na monitoru. Gusev jej zvětšil a prohlédl si místo, kde se všechno odehraje, přes dalekohled na pušce odstřelovače vysoko na skalní stěně.

Ačkoli považoval za velkou čest být vybrán do čela operace, Gusevova původní nervozita rychle přešla ve strach. Lidé, s nimiž musel spolupracovat, byli – s výjimkou žoldáka na útesu – naprosto nespolehliví. Ne, nikoli nespolehliví. Toto slovo by označovalo někoho, kdo buď splní, nebo nesplní své povinnosti. Tihle chlápci byli k ničemu. Nepředvídatelní a totálně neschopní.

Jeho vlastní muži, třebaže zrovna neprošli zvláštními jednotkami, alespoň představovali známou veličinu. Přejmenším se mohl spolehnout, že v jakékoli dané situaci budou reagovat jako lidské bytosti, a to brutálního a nelítostného druhu.

Tihle blázni z Islámského státu byli něco docela jiného. I když chápal, že je nezbytné pár jich zapojit, s jedním nebo dvěma by byl docela spokojený. Jeho prosby bohužel nebyly vyslyšeny. Aspoň dokázal nadřícené pře-

svědčit, aby mu obstarali toho žoldáka. Kdyby něco nevyšlo, bude jednat racionálně a profesionálně. Otázkou zůstávalo, jestli to postačí.

Gusev se podíval na prázdnou cestu uprostřed obrazovky a nalil si sklenku vodky pro zklidnění nervů. Co je to za ženskou? Podle údajů, které dostal, byla Claudia Dufortová šestatřicetiletá francouzská občanka, jež od prarodičů obdržela tučný svěřenský fond. Moc dalších informací neměl. Na základě pozorování mohl jen konstatovat, že je nápadně krásná, nechodí do pravidelného zaměstnání a má malou dceru.

Nic nenasevďovalo spojení se zločinem nebo politikou. Nic neukazovalo na mocné nepřátele z minulosti. Musel se tedy ptát: Co o ní *neví*? Určitě to nebyla bohatá svobodná matka, za kterou se vydávala. Kdo ta žena ve skutečnosti je? Komu zkřížila cestu?

Gusev nezvykle jen upil vodku, protože věděl, že se musí soustředit. Ženina totožnost byla vlastně nepodstatná a jemu jen prospěje, když ji nebude znát. Potřeboval pouze splnit přidělený úkol. Pokud všechno vyjde podle plánu, odměna bude nevyčísitelná. Bohužel, v případě selhání přijde stejně obrovský trest.

Obraz z dalekohledu se otrásl a Rus se na něj znovu soustředil. Žoldák, jenž držel pušku, mladý Američan, patřil k nové generaci nájemných zabijáků. Neměl mnoho zkušeností, ale byl dobře vycvičený a disponoval technologickými dovednostmi, které mu umožňovaly působit ve světě proměňujícím se téměř každou hodinu.

Gusevovu pozornost neupoutal ani tak záběr samotný, jako jeho náhlé zachvění. Kent Black byl ztělesněním disciplíny. Jeho tajuplná schopnost ležet celé hodiny bez jediného pohybu patřila k důvodům, proč ho pro tuto misi vybrali.

Tmavý signál z kamery na těle, na níž Američan ležel, se začal pomalu pohybovat s tím, jak se muž obracel na záda. Gusev zaznamenal příval adrenalinu, když se v záběru objevily vysoké boty. Black nebyl na skalní římse sám. Někomu se podařilo nepozorovaně vyšplhat nahoru a připlížit se za něj. Kamera se zvedla a ukázala obrys pistole Glock ve stínu a poté obličej, který byl osvětlený právě dost na to, aby se dal poznat.

Mitch Rapp.

Gusev sebou trhl dozadu a málem převrátil židli. Znal tu tvář řadu let.

Vypálila se mu do paměti z neostrých černobílých fotografií pořízených po tom, co Rapp popravil sedm Rusů, kteří se podíleli na prodeji zbraní Hamásu. Co tady sakra pohledává? Jakou souvislost může mít CIA s mladou Francouzskou, která žije v Jižní Africe? Gusev se snažil uklidnit, ale nedařilo se mu to. Co bude dělat? Je možné odvolat operaci? Jak by na takový rozkaz reagovali muži z IS, které mu vnutili? Co když Rapp prostě převezme Blackovu zbraň a pozici? Mohl by bez problémů zlikvidovat celý tým.

Strach rychle přešel v paniku. Gusev horečně přemýšlel, jestli Rapp ví o jeho zapojení do akce. Nebo jestli zná totožnost jeho zaměstnavatele. Je tu muž ze CIA sám, nebo s celou skupinou?

Rus se pod vlivem pudu sebezáchovy obrátil ke dveřím. Po několika trhavých krocích se však zastavil. Tímhle nic nevyřeší. Kam by šel? Vlastně na tom nesejde. Stal by se psancem. Radši padnout do rukou Američanů – nebo dokonce Rappa – než muže, který by se vydal po jeho stopě.

Gusev sáhl vedle monitoru pro bezpečný telefon, začal volit číslo a zmocňovala se ho hrůza. Přeci to není moje vina, připomínal sám sobě. Nepodílel se na plánování. Vlastně věděl jen velmi málo o operaci a jejích cílech nad rámec specifického souboru úkolů, které obdržel. Zodpovídal za relativně jednoduché záležitosti. Nikoho ani nenapadlo, že by mohli narazit na odpor vážnější než záchvat dětského vzteku.

Málem už spustil vytáčení, když se záběr znovu zachvěl – tentokrát ještě prudčeji. Gusev zastavil palec nad posledním číslem. Videovstup se zamlžil způsobem, který nemohla zavinit houstnoucí tma, a Rus se naklonil o něco blíž. Po chvíli se opar, z něhož se vyklubal prach, začal usazovat. A objevilo se něco, co mu vyrazilo dech.

Mitch Rapp ležel nehybně na zemi a Black mu tlačil kolenem na záda a přikládal k hlavě pistoli.

Vysílačka na Gusevově stole ožila a ozval se žoldákův hlas.

„Orel základně.“

Rus neodpověděl. Nedokázal pochopit, co se děje. Na Mitche Rappa, obávaného i těmi nejmocnějšími muži světa, vyzrál třicetiletý nájemný zabiják.

„Orel základně,“ zopakoval Black.

„Tady základna,“ odpověděl Gusev roztřeseně. „Jaká je situace?“

„Na mojí pozici se objevil ozbrojený muž. Přemohl jsem ho.“

Gusev sledoval, jak Black chytá agenta CIA za vlasy a otáčí mu hlavu proti kameře. „Poznáváte ho?“

Gusev dopadl na židli, protože slabé nohy náhle neunesly jeho značnou váhu. Mladý Američan netušil, s kým má tu čest. Nevědomky se mu podařilo něco, co řadu mužů před ním stálo život.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Gusev otupěle.

„Ať je to kdokoli, je neskutečně tichý a umí šplhat. Ta stěna za mojí pozicí se drolí a právě pro tyhle případy jsem tam dal dálkově ovládanou nálož. Stál přímo před ní, když jsem ji odpálil.“

„Je...“ Gusevovi vyschlo v ústech, takže si je musel svlažit douškem vodky. „Je mrtvý?“

„Ne. Jenom v bezvědomí. Mám ho dorazit?“

Rus nad tím chvilku přemýšlel. „Dokážete ho dopravit dolů živého?“

„O tomhle v naší dohodě nic nebylo.“

„Postarám se, aby odměna byla víc než štedrá.“

„V tom případě to zvládnou. Když se probere a postaví se na nohy. Nést ho rozhodně nemůžu. Akce pokračuje? Vypadá to, že jsme byli prozrazeni.“

„Spustíme to,“ odpověděl Gusev a snažil se skrýt rozrušení. Mrtvý Rapp by představoval obrovský bonus. Ale živý? O operacích CIA toho věděla víc už jenom Irene Kennedyová. Rappova cena byla pro Rusova zaměstnavatele nevyčíslitelná. Jakou odměnu by Gusev obdržel za úspěch nad rámec těch nejdivočejších očekávání? Za zajetí muže, kterého všichni považovali za neporazitelného?

„Je mimořádně nebezpečný,“ upozornil Gusev do vysílačky. „Pokud ho dostanete dolů bez jakéhokoli rizika, udělejte to. Kdyby došlo k jakékoli komplikaci, okamžitě ho zabijte.“

„Rozumím.“

„Dufortová s dcerou by se měly objevit za pár minut. Zvládnete ho zajistit a zároveň splnit svou roli v misi?“

„Bez problémů,“ odvětil Black se sebejistotou, která by se nepochybně rozplynula, kdyby věděl, kdo mu leží u nohou. „Končím.“

4

Claudia si opakovala své nové příjmení, aby se jí vrylo do paměti. Mluvila potichu a její hlas zanikal ve vánku proudícím otevřenými okny auta.

„Dufortová, Dufortová, Dufortová...“

Nebylo to její první falešné jméno – používala je při mnoha příležitostech během let, kdy se starala o logistiku profesionálnímu zabijákovi, za něhož se provdala. Teď cítila něco docela jiného. Dřív mívala jen štos průkazů a karet, které používala pár dnů a poté pečlivě zničila. Jenže Claudia Dufortová nebyla praktická smyšlenka na dobu, než Louis dokončí práci. Stala se jejím novým já. Claudia Gouldová navždy zmizela.

Trochu přidala na hlasitosti a ohlédla se k dceři na sedadle spolujezdce, jestli ji neprobudila. Vlastně by možná měla. Anna se v posledních týdnech ke spánku až moc upnula. Ve věku sedmi let se snažila plně pochopit všechny důsledky otcovy smrti. Její nezvratnost.

A kromě toho tu byl nový domov, nová škola a noví kamarádi. Přece jen je mladá a přizpůsobivá. Claudia si dokonce povšimla, že v Annině francouzském přízvuku už zaznělo pár jihoafrických nuancí.

Bez ohledu na délku spánku to Anna nakonec zvládne. Jenže co její matka? Splyne stejně hladce s novým životem?

Tato otázka prozatím zůstávala otevřená. V posledních měsících Claudia vstřebávala detaily nové identity, země a životního stylu. Teď se však věci začaly usazovat, což jí poskytovalo až příliš volného času.

Měla víc peněz, než by dokázala utratit za dva životy, takže si nemusela hledat práci. Jenomže co jiného bude dělat? Chtěla trávit čas s Annou,

a tak naplánovala různé činnosti od koncertů vážné hudby po sjíždění písečných dun v Namibii na snowboardu. Ale to nestačilo. Po letech práce s jedním z nejúspěšnějších profesionálních zabijáků na světě jako kdyby pečení koláčků a vymýšlení dětských zábav znamenalo příliš radikální změnu.

Potřebovala něco náročného, co jí však zároveň nezabere všechny čas. Něco vzrušujícího, při čem si ale neumaže ruce od krve. Nebo si je dokonce trochu očistí. S ohledem na chudobu, s níž Afrika bojuje, by třeba mohla pracovat pro některou z mnoha nevládních organizací v oblasti. Její nadání by se hodilo a její peníze zapůsobí na každou charitu, s níž naváže kontakt. Navíc by mohla zapojit také Annu. Připomenout jí, že ne všechny holčičky žijí ve starobyklých domech obklopených vinicemi.

Claudia přibrzdila, když před sebou v oblaku prachu spatřila koncová světla. Vzápětí rozeznala přívěs pomalého nákladáku, jaké zásobují místní vinaře. Na klikaté cestě se nedalo předjíždět. Masivní obrněné SUV, které jí v garáži nechal Mitch, se jen tak někde neprotáhlo.

Byl paranoidní jako všichni v jeho branži. Claudia sice pochybovala, že by se někdo z manželových nepřátel obtěžoval po ní pátrat, jenže krádeže aut nebyly v Jižní Africe ničím výjimečným. Vzhledem k tomu, co viděla v televizi a na co ji mezi řečí upozornili místní, nakonec dala přednost nepřesvědčivě maskovanému tanku před některým crossoverem Audi, jež se jí tolik líbily.

Claudia se přiblížila na pět metrů k nákladnímu vozu a udržovala vzdálenost. Odbočka k jejímu domu byla nedaleko a čas ji netlačil. Nemusela dohlížet na operaci. Nepotřebovala vyprat peníze ani zatajit bankovní účty. A nečekal na ni nikdo kromě dvou hlídacích psů, kteří k ní zatím byli trochu otažití, ale Annu si zamilovali. Další dárek od Mitche.

Zadní dveře nákladáku se nečekaně otevřely a Claudia dupla na brzdu a vzápětí instinktivně natáhla paži před dceru, aby ji chránila.

„Mami?“ ozvala se Anna omámeně. „Co je?“

„To nic,“ uklidňovala ji Claudia a zvětšila odstup. „Klidně spi, zlatíčko.“

Z vozidla před ní nic nevypadlo, ale ani světlo vylepšených reflektorů jejího SUV neproniklo příliš daleko do vnitřního prostoru. Několikrát zatroubila, ale řidič ji patrně neslyšel. Po chvíli se vysunula nakládací rampa a třískla do země.

Tentokrát se Anna úplně probírala.

„Mami?“ zeptala se a mnula si oči. „Co je s tím nákladákem?“

„Já nevím, miláčku. Asi mu praskla západka na dveřích.“

Kovová rampa dál narážela do cesty a dělala hluk, který by probudil mrtvého. Večer se začal ochlazovat a řidič měl zavřená okénka. Claudia odhadla, že si nasadil sluchátka. V Jižní Africe to bylo běžné, a také proto zdejší silnice patřily k nejnebezpečnějším na světě.

Vzápětí kovové rámusení zaniklo v řevu motoru zezadu a Claudia obrátila zrak ke zpětnému zrcátku. Neviděla žádné reflektory, což ji zmátlo, dokud v září svých vlastních koncových světel nespátřila přední mříž jakéhosi vojenského vozidla, které jelo těsně za ní.

Když do nich narazilo, Anna vykřikla a Claudia trhla volantem doleva ve snaze odbočit mezi vinné keře podél cesty. Nic se nestalo. Nahlédla do bočního zrcátka a zjistila, že se nad její zadní blatník zaryla ocelová traverza připomínající vidle vysokozdvizného vozíku. Šlápla na plyn, avšak vozidlo zrychlilo současně s ní, takže se nevyprostila.

Claudii se zablokovala kola a volantem otáčela, dokud se nezasekl, ale stále se neúprosně sunuly vpřed. Předek jejího SUV se prudce roztrásl, když se pneumatiky svlékly z ráfků, a ona vzápětí konečně pustila volant a natáhla ruce k vyděšené dceři.

Přišel náraz na rampu a síla je dál tlačila nahoru, až se ocitly v přívěsu a celý jej projely. Vystřelily airbagy, přimáčkly Claudii do sedadla a na pár vteřin ji omráčily. Než se vzpamatovala a ujistila se, že se Anně nic nestalo, po kovové podlaze přívěsu zaduněly kroky.

Ohlédla se a uviděla automobil Hummer s masivní přední mříží opatřenou nejen traverzami, jež sevřely její vůz, ale také ostrými hroty, které se do něj zabodly. Hummer neměl dveře, takže se jeho blízkovýchodní osádce snáze vystupovalo. Jeden muž kráčel směrem k ní a druhý zamířil na konec přívěsu, aby zatáhl rampu a zavřel.

Claudia v úzkém prostoru nemohla vystoupit a ani to neměla v úmyslu. Od mužů venku ji dělilo jen pancéřování, které do SUV nechal vestavět Mitch. Anna se k ní natahovala, ale Claudia sáhla pro mobilní telefon. Bez signálu. Blokovala jej kovová skříň, v níž byly uvězněné.

Automobil se zhoupal a ona zvedla oči ke střešnímu oknu a spatřila muže

s hustým plnovousem a širokým úsměvem. O chvíli později už byl v pohybu a praštil do okna železnou palicí. Ohlušující randál vzápětí zanikl v Annině zděšeném vriskání.

Tvrzené sklo odolalo, ale nedalo se odhadnout, jestli to tak zůstane na pořád. Claudia dceři odepnula pás, přitiskla ji k sobě a snažila se utišit její vzlykot, zatímco útočník dál bušil do okna.

Zhruba po minutě se objevila první prasklina. Muž zavyl radostí, avšak Claudia se nepřinutila vzhlednout. Její hrůza se změnila v pocit paralyzující viny, hlubší než cokoli, co kdy zakusila. Ona si tohle zaslouží za věci, které v životě napáchala. Zato Anna ne. Anna je nevinná.

5

NEDALEKO MASERU LESOTHO

Rapp se snažil přetočit do pohodlnější polohy a mžoural do světla, jež proudilo pod víkem kufru. Ruce měl svázané za zády, takže neviděl na hodinky, ale slunce vysoko na obloze napovídalo, že je ve stísněném prostoru dobrých deset hodin. Karmická odplata za všechny lidi, které do podobných kufrů nacpal on.

Během poslední hodiny se cesta zřetelně zhoršila a auto teď najelo do dalšího výmolu a on narazil hlavou zřejmě do křížového klíče. Podle jeho počítání se to stalo už podvanácté a rozčilovalo ho to stále víc.

O střelci, kterého objevil na skále, Rapp věděl prakticky všechno, co bylo zapotřebí vědět. Jmenoval se Steve Thompson, ačkoli si v současné době říkal Kent Black. Patrně měl dojem, že mu nové jméno přidá na vážnosti. Jeho otec býval ortodoxní survivalista, který před lety odjel s mladým synem do zastrčeného kouta Montany připravit se na konec světa.

Přes deset let tam žili bez elektřiny a tekoucí vody, než otec najednou zmizel. Nikdy se nenašlo tělo ani žádný důkaz, že se mu přihodilo něco nepěkného. Velmi pravděpodobně to byla první ukázka synova neobyčejného nadání.

Thompson postrádal školní vzdělání a neměl kam jít, a tak složil zkoušku středoškolských znalostí a vstoupil do armády. Později se stal range-rem a účastnil se mnoha bojových operací na Blízkém východě. Po osmi letech ho propustili kvůli nekázní. Příčinou nebyla žádná konkrétní událost, ale spíš celková neúcta k autoritám, kterou ani neskrýval.

Jeho nadmíru zajímavý životopis přistál na stole před Rappem, jenže ten usoudil, že varovných signálů je příliš mnoho. Potíže s nadřízenými představovaly jen špičku ledovce. Thompson byl talentovaný agent, ale samorost do té míry, že se s ním v případě vážných komplikací nedalo tak docela počítat. K tomu se přidaly psychopatické tendence, potenciální problém s kokainem a skutečnost, že nejspíš zavraždil vlastního otce. Nebylo pochyb o tom, že si to ten starý mizera zasloužil, avšak do popředí vystupovala otázka, kde leží synovy hranice. Nebo jestli vůbec nějaké má.

Komplic, který Rappa pomohl vměstnat se na místo současného pobytu, byl o něco tajemnější. Podle přízvuku zřejmě Iráčan. Podle hustého plnovousu a divokých očí ho Rapp odhadoval na příslušníka Islámského státu.

Opravdu pozoruhodná dvojice: mladý americký žoldák s prokazatelnými psychopatickými sklony a ještě mladší člen džihádistického hnutí, které nemělo ve zvyku najímat si lidi zvnějšku – a už vůbec ne Američany.

Auto prudce zabrzdilo a Rapp se převálil dopředu a znovu narazil hlavou do klíče. Po chvíli se otevřel kufr a Rapp se odvrátil od jasného slunečního světla. Iráčan ho chytil za vlasy a vytáhl ven. Doprovodil to proudem arabských nadávek, o nichž podle všeho předpokládal, že jim Rapp nerozumí. Když terorista domluvil o Mitchově matce, Rapp ho kopl ze strany do nohy, čímž ho donutil klesnout na kolena. Rychle přidal kop mezi lopatky, až muž vletěl obličejem do nárazníku.

„Dost!“

Rapp se obrátil k Thompsonovi a zadíval se do tlumiče své vlastní pistole. Nebyl to jeho oblíbený pohled.

Arab, jemuž se z nosu řinula krev, vyskočil a chystal se k výpadu, jenže Thompson obrátil zbraň proti němu. „Řekl jsem, ať toho necháte! Oba.“

Rapp se otočil a zamířil k jediné budově v dohledu.

„Stůjte!“

Nevšímal si ho a využíval čas k tomu, aby si udělal přehled o okolí. Hory nebyly tak skalnaté jako kolem Franschhoeku a všechno se zelenalo. Navzdory jasnému nebi a slunci stoupajícímu na východě nebyl vzduch příliš teplý, což ukazovalo na značně vyšší nadmořskou výšku. Ještě zajímavější byla samotná budova, bez oken a postavená výhradně z tvárníc. Její účel prozrazovala vybledlá červená písmena: Márnice.

Thompson a krvácející Arab se za Rappem protlačili do těžkých dřevěných dveří.

Místnost měla kolem dvaceti čtverečních metrů a na zborceném gauči u protější stěny seděly žena a dívka, jimž do Afriky přiletěl pomoci. Claudia vypadala podle očekávání rozrušeně, zatímco Anna působila strnule. Hlídal je ozbrojený Arab, který vyhlížel stejně šíleně jako ten, jemuž u dveří odkapávala krev na podlahu.

Uprostřed místnosti ležela rakev s tělem muže, kterému v době smrti bylo kolem třiceti. Nebylo jasné, jestli jeho stav způsobila nemoc, jež ho připravila o život, nebo v rakvi jen trochu vyschl. Alespoň nepáchl.

Claudia vstala a vyrazila k Rappovi, avšak ozbrojenec ji praštil puškou do hrudi a srazil na zem. Anna ožila, rozběhla se k matce a s hlasitým pláčem se vrhla na podlahu vedle ní. Rapp cítil, jak se v něm vzedmul hněv, jenže s rukama svázanýma za zády nemohl nic dělat.

Claudia byla spíš vystrašená než zraněná, a tak vytáhla dceru zpátky na gauč a nespouštěla oči z muže, který vykřikoval, že jí rozdrtí lebku, zneuctí její mrtvolu a pak stejně naloží s Annou. Naštěstí mluvila jen francouzsky a anglicky a neměla tušení, co ten člověk říká.

„Tudy,“ ukázal Thompson ke dveřím nalevo. Rapp neměl moc jiných možností, a tak zamířil do místnosti, která patrně sloužila k balzamování.

„Sednout.“

Uposlechl a Thomson ho pomocí pásky připoutal k židli. Jakmile byl se svým dílem spokojený, položil Rappovu pistoli a osobní věci na kovová nosítka vedle těla, které procházelo přípravami na pohřeb.

„Udělal jste to pořádně?“

Rapp obrátil zrak ke dveřím a prohlédl si muže, který se v nich objevil. Přízvuk měl nepochybně ruský a vzhled to jen potvrzoval. Měřil kolem sto osmdesáti centimetrů a vážil přes sto deset kilo. Mezi černými chlupy na pažích prosvítalo několik tetování v azbuce.

„Jo. Ten nikam neodejde.“

„Tak zmizte.“

Thompson za sebou zavřel dveře, zatímco Rus přistoupil k nosítkům a začal si prohlížet předměty na nich. Chvilku obdivoval pistoli Glock a poté se zaměřil na Rappovu peněženku.

„Mitch Kruse?“

„To jsem já.“

Muž se krátce zasmál, zvedl Rappův telefon a zadíval se na displej. „Co to znamená? Píše se tady ‚žula‘.“

Ta ženská si nedá pokoj.

„To je druh kamene.“

Rus vyrazil vpřed a praštil Rappa pěstí ze strany do tváře. „Já umím anglicky! Co to znamená? Je to nějaký kód?“

Rapp zahýbal čelistí. Žádné vážné poškození, ale ten chlap měl ránu. „Znamená to, že potřebuju kuchyňskou linku, Ivane. Udělejte mi laskavost a nějakou vyberte.“

Muž opět zaútočil, avšak Rappovi se podařilo uhnout tak, že ho pěst jenom škrtila.

„Povíte mi pravdu!“ zvolal Rus. Odmlčel se a nasadil arogantní úsměv.

„Pane Rappe.“

„Jste se sebou dost spokojený, vidíte, Ivane?“

„Nejmenuju se Ivan!“

„Promiňte. Jak tedy?“

„Otázky kladu já,“ zařval muž a zasadil Rappovi ránu do břicha. „Jak jste se sem dostal tak rychle?“

„Plaval jsem.“

Rus se významně ohlédl ke dveřím, za nimiž seděly Claudia a Anna. „Určitě vás nenapadne žádná lepší odpověď?“

Za normálních okolností by Rapp během výslechu prostě mlčel. Člověk toho méně vyzradí. Potřeboval však toho pitomce rozpovídat.

„Dostal jste mě, Ivane. Gulfstreamem G550.“

„Přestaňte mi tak říkat!“ opáčil muž našťvaně.

„Tak se představte.“

Rus sáhl pro skalpel, který ležel vedle těla, a podržel jej tak, aby se zablýštl v záři stropního osvětlení. „Doporučuju, abyste moje otázky začal brát vážně.“

Rapp se rozhodl přimíchat trochu předstíraného strachu. „Dobře, dobře. Mám osobní vztah s tou ženou a dostal jsem tip, že ji chce někdo zabít.“

Zpráva se pochopitelně týkala chystaného únosu, ale záměrná chyba toho idiota vyprovokuje.

„Od koho?“

„Od jednoho informátora z Petrohradu. Měli byste líp zametat stopy.“

„Ten váš informátor nic neví,“ odsekl muž, zřejmě odhodlaný dokázat, že je nejchytřejší v místnosti.

„Lidé, kteří vás najali, měli nějaké obchody s jejím manželem,“ pokračoval Rapp. „Tohle je obyčejná msta.“

„Moc se spoléháte na nespolehlivé zprávy, pane Rappe. Jenom ty dvě chci vzít do Afghánistánu. Abyste se za nimi příští dva týdny honil po světě, než je zabijeme.“

S tímhle člověkem to bylo moc jednoduché. Rozhodně nepracoval pro ruskou rozvědku. Kdyby ano, Rapp už by byl v letadle do Moskvy, kde by ho buď vyměnili zpátky do USA, nebo by z něj v následujících pěti letech vyždímali naprosto všechno, co ví o amerických zpravodajských službách.

Ne, ten blbec vypadal jako jeden z mnoha gangsterů, kteří jdou v bývalém Sovětském svazu přes mrtvolu. Ne ten nejhlupejší, s nímž se Rapp kdy setkal, i když laťka nebyla nijak vysoko.

„Lžete,“ namítl Rapp, neboť předpokládal, že to bude nejvhodnější směr konverzace. Rusa podle všeho hrálo vědomí, že má lepší údaje než agentura. „Vím, jak to chodí. Snažíte se mě zmást. Ale to vám nevyjde. Jaký by mělo smysl tahat je přes půl světa?“

Muž se obrátil zpátky k nosítkům a vyměnil skalpel za pilku. Těkání očí naznačovalo, že netuší. Ať za nitky tahal kdokoli, nebyl tak hloupý, aby mu prozradil víc, než potřebuje vědět.

Ne že by na tom záleželo. Smysl dávala jen jedna odpověď. V téhle věci nejde o Claudii. Podstatné bylo rozptýlit jeho pozornost a vylákat ho z Pákistánu.

„Zabít vás připadalo mým zaměstnavatelům moc riskantní.“

Třebaže na tom možná něco bylo, Rapp pochyboval, že to je celá pravda. Rusovi chlebodárci spíš usoudili, že Rappova smrt by poškodila jen pákistánskou operaci CIA. Předpokládali, že stáhne Scotta Colemana a jeho tým z Islámábádu, aby pomohli hledat Claudii. Tento odhad byl

správný. Kdyby Rapp nedostal tip a prostě zjistil, že Claudii unesli dva členové IS, nasadil by do akce své nejlepší lidi.

„Zdá se, že vás dost přecenili,“ dodal Rus.

„To se stává často.“

Pružnou kovovou pilkou přetáhl Rappa přes obličej a zanechal na něm zoubkovanou jizvu. Nezdálo se, že by úder měl nějaký smysl. Udělal to zkrátka proto, že mohl.

Rapp měl stále neodbytnější dojem, že ve skutečnosti nejde o výslech. Rus se rozhodoval, co podnikne. Mohl zajatce odevzdat šéfům a shrábnout odměnu, nebo si Rappa nechat pro sebe a těžit z informací, které z něj dokáže vymlátit.

„Pro naši vládu mám velkou cenu,“ snažil se ho Rapp nepouštět z háčku.

„Zaplatí, aby mě dostali zpátky.“

Muž dlouho neodpovídal a hleděl na svůj odraz v listové pile. „Myslím, že odměna by se nevyrovnala tomu, co bych mohl dostat od zaměstnavatele.“

Znělo to, jako kdyby se blížil k rozhodnutí. Čas se krátil.

„Ať pracujete pro kohokoli, nejsou to Spojené státy. Co můžu nabídnout?“ zeptal se Rapp ve snaze získat jakoukoli stopu vedoucí k tomu, kdo za akcí stojí. „Dáme vám to samé.“

„Vy jste vázáni zákonem. Můj zaměstnavatel ne. Peníze, jistě. Ale mladá děvčata? Drogy? Luxusní dům plný ukradených uměleckých děl, jako mívají oligarchové?“

Zajímavé, ale nepříliš užitečné. V Rusku je těžké rozeznat, kde končí vláda a začíná organizovaný zločin. V Moskvě se člověk, který to všechno dokáže za patřičnou cenu obstarat, najde pravděpodobně i na dopravním inspektorátu.

„Podle mě jste spíš ten typ, co má rád obrazy, jak psi hrajou poker.“

Pilka znovu zasvištěla a zůstala po ní zubatá rána na druhé líci. Rapp cítil, jak mu krev teče přes vousy a kape na rozepnutý límec košile.

„Tohle už začíná být okoukané, Ivane.“

„Počkejte, co s vámi provede můj zaměstnavatel! Pár let vás nechá naživu a všechno z vás vytáhne. Celé dny budete škemrat, aby vás zabili, a na noc vás připoutají k holé betonové podlaze. Nakonec z vás bude jenom vystrašený a zlomený stařec.“

Sáhl do kapsy a vytáhl satelitní telefon. To bylo celé. Chystal se podat hlášení o situaci. Škoda. Musel to být jeden z nejpovídanějších vyšetřovatelů v dějinách.

Rapp sáhl do pásky, která ho držela na židli, a odloupl z ní žiletku, jež byla přesně tam, kde měla být. Pustil se do řezání, zatímco Rus vytácel číslo.

Když Rapp konečně vstal, měl trochu ztuhlé koleno. Před deseti lety by mu pár hodin v kufru auta nijak nevadilo, ale v poslední době se stále výrazněji projevovalo opotřebení.

Rus na zlomek vteřiny strnul, jakmile zaznamenal, že zajatec je volný, a potom mrštil pilkou a rozběhl se ke dveřím. Listová pila proletěla dobrých třicet centimetrů vpravo od Rappa, který zůstal stát na místě a protahoval si záda. Rus rozrazil dveře a volal na Thompsona, ať mu pomůže.

Mladý zabiják stál ve vedlejší místnosti nad těly dvou Arabů. Claudia držela Annu na klíně, tiskla ji k sobě a pokoušela se ji utiшит.

Rus ustoupil do kouta a vytrštěným zrakem sledoval, jak si Rapp bere svou pistoli, prochází dveřmi, pokleká před Claudií a něžně hladí Annu po vlasech.

„Omlouvám se. Myslel jsem, že vás toho dokážu ušetřit.“

Claudia zavrtěla hlavou a slzy jí tekly po tvářích ve vyschlých stopách těch předešlých. „Ne, Mitchi, prosím. Už se nikdy neomlouvajte. Bez vás bychom byly mnohokrát mrtvé. Nezasloužíte si nic z toho, co jste pro mě udělal.“

Rapp z kapsy jednoho z mrtvých mužů vylovil klíče. „Počkejte v autě. Přijdu za chvíli.“

Sledovali s Thompsonem, jak obě odcházejí, a pak se znovu zaměřili na Rusa, přitisknutého ke stěně v balzamovací místnosti.

„Ale...“ koktal a ukazoval na mladého zabijáka. „Dostal jste zapláceno! Měli jsme dohodu!“

Jeho zmatení bylo pochopitelné. Vrazi Thompsonova kalibru málokdy zradí zákazníka. Přinejmenším to škodí jejich pověsti. Přinejhorším za to mohou zaplatit životem.

„Nejsem idiot,“ odpověděl Thompson. „Dělám v dost exkluzivní profesi, Iljo. Myslel jste, že nepoznám manželku a dceru Louise Goulda?“

A že snad nevím, co bylo mezi nimi a Mitchem? Co jste čekal, že udělá, až skončí ta honička přes půl světa? Našel by mě a vpálil by mi kulku do hlavy.“

„Gould? Já... to jsem nevěděl!“

„Jistě, ale ten, pro koho děláte, ano. A protože to byl na mě podraz, napadlo mě, že Mitchovi zavolám a vrátím mu laskavost.“

6

Rus se přikrčil, a jakmile byl Rapp na dosah, pokusil se ho zasáhnout pravým hákem. Nebyl to špatný úder – ten člověk zjevně trénoval. Podle rychlosti se však v poslední době namísto tréninku věnoval spíše vodce a cigaretám.

Rapp se sehnul a zasáhl muže otevřenou dlaní do brady. Muž se odpotácel ke stěně z tvárnice a podle předpokladu do ní narazil hlavou. Rána nebyla dost silná, aby ho připravila o vědomí, ale podlomila se mu kolena.

Rapp ho chytil za vlasy a dotáhl k nosítkům uprostřed místnosti. Mrtvolu z nich shodil na podlahu a na její místo položil Rusa. Ten kladl chabý odpor, avšak v otupělosti nedokázal Rappovi zabránit v tom, aby ho pomocí role lepicí pásky připoutal k zakrvácenému kovovému povrchu.

„Ilja, že ano? A co příjmení?“ zeptal se Rapp, zvedl svůj telefon a začal vytáčet.

„Já... nechtěl jsem vám ublížit,“ opáčil muž nesmyslně. „Nic nevím. Najali mě –“

Rapp mu přelepil ústa, čímž ho umlčel právě ve chvíli, kdy telefon začal vyzvánět. Vzápětí se ozvala Irene Kennedyová.

„Jsou Claudia a Anna v pořádku?“ zeptala se místo pozdravu. Jako ředitelka CIA měla každý rok méně času. Čelila tomu zvýšenou efektivitou a odbourala zbytečné zdvořilosti. Rapp zcela souhlasil. Po bezmála čtvrtstoletí spolupráce bylo nezávazné klábosení plýtváním omezenými zdroji.

„Nic jim není. Mám tady Rusa, který tomu všemu nejspíš velel. Pomáhali mu dva chlápci z Blízkého východu. Vsadil bych si na IS.“

„To je zvláštní kombinace.“

„Taky si myslím.“

„Už jste je stačil vyslechnout?“

„Ti Arabové jsou mrtví a na Rusa se zrovna chystám. Už ale vím, že jim nešlo o Claudii. Cílem bylo vylákat mě z Pákistánu.“

„Víte to jistě?“

„Na devadesát procent.“

„To může mít jenom jeden důvod.“

„Jistě. Chtějí se zmocnit jedné z těch atomových hlavic, které armáda vozí sem a tam.“

„Jak rychle se dokážete vrátit do Islámábádu?“

Rapp strhl pásku zajatci z úst. „Kde jsme?“

„Chci –“

Rapp mu zakryl pusou dlaní, čímž ho umlčel a připravil o kyslík. „Je to jednoduchá otázka, Iljo. Měl byste odpovědět.“

Odsunul ruku a muž třesoucím se hlasem odvětil: „V Lesothu. U Maseru.“

„Slyšela jste, Irene? Maseru. Můžete zjistit, na kterém nejbližším letišti může přistát G550, a poslat ho tam? A zavolejte Scottovi. Řekněte mu, že se možná něco chystá.“

„Udělám to hned.“

„Mohla byste se taky spojit s pákistánskou vládou a říct jim, co se stalo? Co kdyby přestali s těmi hovadinami, dokud nezjistíme, odkud hrozí nebezpečí?“

„Jak víte, s prezidentem Čutáním problém není. Ten si ještě víc než my přeje, aby byl pákistánský jaderný arzenál pod zámkem. Zato armáda, to je něco jiného. Generál Širání bude riskovat cokoli, aby vytvořil podmínky pro úspěšný převrat.“

„Dál mě informujte,“ požádal Rapp, ukončil hovor a obrátil se k muži znehybnělému na nosítkách.

„Prosím,“ naříkal Rus. „Já nic nevím.“

Rapp si ho mlčky prohlížel – drahé kalhoty a boty, honosný zlatý řetěz v porostu na hrudi, nos, který byl zřejmě párkrát zlomený. Z toho chlapa byla ruská mafie cítit na sto honů.

„Podle toho, jak vypadáte, toho opravdu nebudete moc vědět. Ale vůbec nic? To vám nevěřím.“

Rapp uchopil injekci s balzamovacím roztokem. „Tohle by mohlo napáchat trochu škody, co myslíte?“

„Prosím! Neřekli mi, že se to týká vás, a nevěděl jsem, kdo je ta ženská. Dělal jsem to kvůli penězům. Kvůli ničemu jinému.“

„Dobře. Tak mi povězte, kdo vám vyspal šek.“

„Já...“ koktal Rus a pokoušel se získat dost času na věrohodnou lež. „Já nevím. Jsem jenom zločinec. Drogy. Bílé maso. Sázky. Jmenuju se Ilja Gusev.“

Rapp to jméno znal. Navzdory svému vzhledu nebyl Gusev jen bezduchý rabiát. Patřil na gangsterském žebříčku vysoko a vedl vlastní organizaci. Rapp se o něm dozvěděl, když ho CIA mylně podezřívala, že prodává zbraně na Blízký východ.

„Jistě,“ souhlasil Rapp. „Slyšel jsem o vás.“

„Pak víte, že říkám pravdu.“

„Vím jenom to, že nejste žádný poskok, který vezme práci za pár rublů od každého, kdo na něj mávne. Takže buď lžete, že nevíte, pro koho děláte, nebo je to celé vaše práce.“

„Ne! Řekl jsem vám všechno!“

„Podívejte, Iljo, osobně mi na vás vůbec nezáleží. Je mi jedno, jestli odsud odejdete bez jediné modřiny, nebo jestli vás moji lidé budou seškrabávat z podlahy. Ale zapamatujte si, že když mi nepřestanete lhát, dojde na druhou možnost. Teď začneme znova. Kdo vám vyspal šek za tuhle práci?“

„Nevím,“ odpověděl Rus, jako by měl slzy na krajíčku.

Rapp se ohlédl ke dveřím, jestli jsou opravdu zavřené, a odhadl jejich tloušťku. Za běžných okolností by na situaci nebylo nic složitého. Kladl by otázky tak, aby byly zodpovězeny rychle a pravdivě. Teď se ale bál, že by se zvuky mohly donést ke Claudii a Anně. A musel myslet také na krev. Nepřipadalo v úvahu, aby z místnosti vyšel jako po celodenní dřině na jatkách.

Rapp slíbil sám sobě, že bude žít i jinými věcmi než prací, ale neuvědomil si, že omezení si naposledy stanovoval ještě před manželčinou smrtí.

„Zastihl jste mě v dobré náladě,“ řekl a přitiskl tlumič na mužovo levé chodidlo. „Ale trpělivost mi pomalu dochází.“

Rus se divoce zmítal a snažil se přetrhnout pásku, ale podrobnosti o zaměstnavateli si stále nechával pro sebe. Přišel čas na změnu strategie. Rapp přesunul zbraň z kožené podrážky na Gusevovo stehno a zaryl její ústí do měkké svaloviny. Ta ještě víc ztlumí zvuk.

„Vy to táhnete s IS, Iljo? Vyrabovali spoustu bank a prodali hodně ropy. Vsadím se, že mají dost peněz i na takového experta, jako jste vy.“

„Ne! Měl jsem je zastřelit a nechat tady, abyste je našel. Jako stopu, která vás zavede na Blízký východ.“

„Proč?“

„Nechce vás tam třeba někdo zabít?“

„*Všichni* mě tam chtějí zabít, Iljo. Ale k čemu tolik námahy? Neuplyne ani měsíc, abych se na Blízkém východě aspoň jednou neukázal sám od sebe. Nikdo mě tam nemusí lákat. Spíš mě chtěl někdo vytáhnout z Pákistánu. Vy mi jen povězte kdo a proč.“

Islámský stát se dostával pod kontrolu bývalých generálů Saddáma Husajna, takže jeho velení a řídicí struktura byly stále propracovanější. Je možné, že už dospěli do stavu, v němž jsou schopni pustit se do něčeho tak komplikovaného? Těm zatraceným baasistům, které mu američtí politici zakázali zabíjet, by nic neudělalo větší radost než jaderná zbraň.

Pípl mu telefon a on pro něj sáhl do kapsy, přičemž doufal, že to je Kennedyová s instrukcemi ohledně letu, a ne architektka kvůli dlaždicím do koupelny. Pro jednu se mu přání vyplnilo. Gulfstream G550 bude na nedalekém letišti za třicet minut.

„Čas vypršel, Iljo.“

„Ne! Já –“

Rapp stiskl spoušť a ucítil zpětný ráz pistole, jak se kulka zabořila do mužova stehna. Zajatec začal křičet a Rapp mu do úst nacpal krvavý hadr, aby ho utišil.

Gusevovi se podařilo hadr vyplivnout, právě když Rapp dopisoval zprávu pro Kennedyovou.

„Jste mrtvý!“ povykoval Rus. „Slyšíte? Mrtvý! Nemáte ponětí, s čím si zahráváte. Gríša půjde po vás i po všem, co je vám milé!“

Rapp spustil ruku s pistolí. Konečně se někam dostávali.

„Kdo je ten Gríša?“

„To se dozvíte,“ procedil Gusev mezi zaťatými zuby.

„Pro něj pracujete? Ne pro IS? Je to Rus? Co kdybyste mi prozradil příjmení? Mohli bychom mu zavolat. Přepnul bych ho do reproduktoru, až bych vám zavazoval nohu.“

Gusev začal nadávat ve své mateřštině a Rapp ho chytil za poraněné stehno. „Poslouchej mě, ty ruská svině. Dal jsem ti víc šancí než komukoli jinému za posledních deset let. Ale s tím je konec. Tamhle na stolku jsou kleště, a jestli mi nepovíš, co chci vědět, začnu ti trhat zuby.“

Hněv v Gusevových očích ustoupil panice, když ho Rapp chytil za krk. Američan už viděl dost mužů v Rusově situaci na to, aby se nenechal ošálit. Dokonce se do podobné šlamastyky dvakrát sám dostal. Rus měl v sobě pořád trochu bojovnosti, ale ta rychle vyprchávala.

Gusev jako by přestával vnímat, když vtom se rozletěly dveře. Rapp se otočil a uviděl jednoho z Arabů, které střelil Thompson, jak se ztěžka opírá o jejich rám. V rukou držel útočnou pušku AK-47 a z posledních sil stiskl spoušť a vyslal dávku do místnosti.

Rapp se vrhl na podlahu a odkutálel se ke stolu, na němž nechal svou pistolí. Prška kulek prolétla nad jeho hlavou a uvolnila ze zdi škvárobe-tonový prach, který ho částečně oslepil. Rapp viděl jen Arabovu siluetu, a tak na ni namířil a třikrát v rychlém sledu vystřelil doprostřed. Energie projektilů muže otočila a překotila na pojízdný stolek s rezavými balzamovacími nástroji.

Rapp vstal a cestou k ležící postavě si otíral oči. Nyní již nebylo pochyb o tom, že muž je po smrti. Dva zásahy do hrudi a jeden do břicha. Čtvrtý byl patrný na pravé straně hlavy pod vlasy splenými krví. Thompsonova rána.

Rapp se obrátil zpátky ke Gusevovi a polohlasně zaklel. Muž slepě zíral do stropu a v boku mu zela díra po kulce.

Odvedle zazněly běžící kroky a hned nato měl Rapp na mušce Stevea Thompsona, který smykem zastavil ve dveřích.

„Klid! Opatrně, Mitchi!“ Zvedl ruce, přičemž v jedné držel pistolí Berretta 92FS. „Co se hergot stalo?“

„Na to jsem se chtěl zeptat já tebe.“

Thompson spatřil mrtvého Araba a vykulil oči. „Zabil jsem ho. Přísahám. Dostal to do hlavy.“

„Ty jsi nezkontroloval, jestli je mrtvý?“

„Střílel jsem z těsné blízkosti! Chytly mu vlasy, sakra!“

Rappovi ztuhl prst na spoušti, ale bylo to hněvem nad mladíkovou hloupostí, nikoli proto, že by si myslel, že ho chtěl Thompson zradit. Část Arabovy lebky byla viditelně promáčklá a na rámu dveří po něm zůstala krvavá stopa. Zásahy do hlavy jsou zrádné. Třebaže řeší problémy s neprůstřelnými vestami, bývají nepředvídatelné.

„No tak, Mitchi. Omlouvám se. Normálně takhle zblízka nepracuju.“

„Vypadni.“

„Takže všechno v pořádku?“

„Pokud tě už nikdy neuvidím.“

„Bez problémů, člověče. Budu jako duch. Ale moment, nemohli byste mě vzít do –“

Rapp mírně pohnul zbraní a vyslal kulku do stěny necelý centimetr od Thompsonova ucha.

„Kurva!“ vykřikl mladý zabiják, příkrčil se a zakryl si obličej rukou. O pár vteřin později už byl venku ze dveří a utíkal po cestě.